

19 Μαρτίου 2017

Ο Ιησούς προλέγει το πάθος Του. (Μαρκ. 8,31-9,1) Αρχιμανδρίτης Ιωήλ Γιαννακόπουλος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ο Ιησούς προλέγει διά πρώτην φοράν το πάθος και τον Θάνατόν Του.

Ματθ. 16,21 -28. Μαρκ. 8,31-9,1. Λουκ. 9,22-27.

Μέχρι της ημέρας ταύτης ουδέν είχεν είπει ο Κύριος περί του πάθους Του. «Από τότε» ότε δηλαδή ο Χριστός ωμολογήθη υπό του Αποστόλου Πέτρου, ότι είναι ο Υιός του Θεού «ήρξατο ο Ιησούς δεικνύειν τοις μαθηταίς αυτού, ότι δει αυτόν εις Ιεροσόλυμα απελθείν και πολλά παθείν από των Πρεσβυτέρων και Αρχιερέων και Γραμματέων και αποκτανθήναι και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι». Ο Κύριος δηλαδή απεδείκνυε διά των προφητών τον τόπον όπου έμελλε να θυσιασθή, την Ιερουσαλήμ, όπου προσεφέροντο αι θυσίαι, το απαραίτητον του πάθους Του «δει παθείν». Ο Χριστός έπρεπε οπωσδήποτε να πάθη λόγω της εχθρότητος των ανθρώπων, της μη αντιστάσεώς του εις την βίαν αυτών και του σχεδίου του Θεού, κατά το οποίον ο θάνατος Του απετέλει το κεντρικόν σημείον εν τη Απολυτρώσει. Και τέλος προέλεγε την τριήμερον ανάστασίν Του. «Και παρρησία τον λόγον ελάλει» καθαρά και μετά θάρρους δηλαδή ενώπιον των μαθητών έλεγε τούτα, ενώ μέχρι τώρα υπαινιγμούς μόνον έκαμε περί του πάθους Του. Ιωάν 2,19. 3,14 -16. Ματθ. 9,15. Πρεσβύτεροι, αρχιερείς και Γραμματείς ήσαν τρεις τάξεις του Μεγ. Ιουδαϊκού Συνεδρίου, οι οποίοι, θα τον παραδώσουν εις το πάθος. Αυτοί, οι οποίοι, έπρεπε να Τον γνωρίσουν ως Μεσσίαν, Τον θανατώνουν ως κακούργον!.

Ο Απόστολος Πέτρος σκανδαλισθείς, διότι ο τόσο ένδοξος Χριστός θα πάθη πολλά και θα αποθάνη «προσλαβόμενος Αυτόν» λαβών δηλαδή, τον Ιησούν από το χέρι η από το ένδυμα Του κατά μέρος εκ σεβασμού ιδιαιτέρως «ήρξατο επιτιμάν Αυτώ λέγων• ίλεως σοι Κύριε• ου μη έσται σοι τούτο». Ο Πέτρος δηλαδή επιπλήττει τον Χριστόν, διότι είπεν, ότι θα πάθη και πρέπει να πάθη και ταυτοχρόνως, παρακαλεί τον θεόν, όπως φανή ίλεως, ευμενής προς τον Ιησούν και μη υποστή το πάθος τούτο. Ο Πέτρος σκανδαλισθείς γίνεται σκάνδαλον εις τον Χριστόν, διότι κατ' αυτόν τον τρόπον συνιστά εις Αυτόν πράγματα αντίθετα από εκείνα, τα οποία έπρεπε να γίνουν, να μη πάθη δηλαδή ο Χριστός. Αποτέλεσμα τούτου θα ήτο να μη απολυτρωθή το ανθρώπινον γένος. Η συμβουλή επομένως αύτη του Πέτρου ήτο σατανική.

Επειδή όμως οι ολίγον όπισθεν του Κυρίου άλλοι μαθηταί ήκουσαν την σύστασιν ταύτην του Πέτρου, ο Κύριος «στραφείς και ιδών τους μαθητάς αυτού επετίμησε τω Πέτρω και λέγει ύπαγε οπίσω μου σατανά, σκάνδαλον μου ει, ότι ου φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων». Όπως ο Διάβολος πειράζων τον Ιησούν εν ερήμω υπέδειξεν εύκολον και σύντομον οδόν της ζωής Του, την οδόν της θαυματουργίας και ουχί της υπομονής των θλίψεων, ίνα φανή, ότι είναι υιός του Θεού, κατά παρόμοιον τρόπον και ο Απόστολος Πέτρος ομολογών Αυτόν υιόν Θεού

δεν επιθυμεί το πάθος Του, είναι Σατανάς. Διά τούτο λέγει ο Χριστός προς αυτόν. Φύγε απ' εδώ Σατανά, εμπόδιον μου έγινες, διότι δεν φρονείς την διά του πάθους Μου απολύτρωσιν του ανθρωπίνου γένους, την οποίαν ο Πατήρ απεφάσισεν, αλλά ανθρωπίνως σκεπτόμενος θεωρείς το πάθος και την θλίψιν ως μειωτικά Εμού ως Μεσσίου εξ αδυναμίας ανθρωπίνης δήθεν προερχόμενα. Ούτω η πέτρα ομολογίας ο Πέτρος γίνεται πέτρα σκανδάλου εις τον οικοδόμον Χριστόν! Πόση η αδυναμία του Πέτρου ως ανθρώπου!

Ο Κύριος, ίνα δώση περισσότερον τόνον εις το πάθος Του «προσκαλεσάμενος» τον εις απόστασιν τινα ευρισκόμενον λαόν «συν τοις μαθηταίς αυτού» λέγει: Όχι εγώ μόνον πρέπει να πάθω και να σταυρωθώ, αλλά και σεις. Και συγκεκριμένως • «εις τις θέλει οπίσω μου ελθείν αρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ακολουθήτω μοι». Αν θέλετε δηλαδή να είσθε μαθηταί Μου, πρέπει να σηκώσητε έκαστος εξ' υμών τον ιδιαίτερόν του σταυρόν, καθημερινώς θέτων εις εφαρμογήν την διδασκαλίαν Μου. Άρνησις του εαυτού μας είναι απομάκρυνσις παντός το οποίον μας χωρίζει από τον θεόν. Σήκωμα του σταυρού μας είναι ο βαθμός της αρνήσεως του εαυτού μας η υπομονή δηλ. των βασάνων μας μέχρι θανάτου. Ακολουθήσις του Χριστού είναι να υποφέρωμεν και υπομένωμεν όχι δι' άλλην τινά αιτίαν ως κακοποιοί, αλλά ως ενάρετοι όπως υπέφερε και ο Χριστός βαδίζοντες εις τα ίχνη Αυτού.

Επειδή όμως η απάρνησις των αμαρτωλών μας ορέξεων πίπτει πολύ βαρεία εις την ανθρωπίνην φιλαυτίαν, ο Κύριος προβάλλει προς υπερνίκησιν ταύτης το μέλλον Δικαστήριον, ενώπιον του οποίου θα κριθώμεν. Φροντίζει με τον φόβον εκείνου του Δικαστηρίου να νικήση τον επίγειον φόβον και λέγει: «ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν, ος δ' αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν Εμού και του Ευαγγελίου σώσει αυτήν». Ενταύθα η λέξις ψυχή έχει δύο εννοίας. Σημαίνει την εδώ ζωήν και την εκεί αιωνιότητα. Επομένως όποιος θελήσει υπακούων εις την φιλαυτίαν του να μη θυσιάση την ζωήν του χάριν της αληθείας, ούτος «απολέσει την ψυχήν» θα κατακριθή υπό του θείου Δικαστηρίου και θα χάση την εκεί αιωνίαν μακαριότητα. Όποιος όμως θυσιάσει την ζωήν του χάριν της αληθείας του Ευαγγελίου «ούτος σώσει την ψυχήν αυτού» θα κερδίση την αιωνίαν μακαριότητα.

Ο Κύριος συνεχίζων τον λόγον του, ότι πρέπει να θυσιασθώμεν εδώ χάριν της άλλης μακαριότητος, φέρει τας δύο υπάρξεις μας παρούσαν και μέλλουσας και λέγει: «τι γαρ ωφεληθήσεται άνθρωπος, εάν τον κόσμον όλον κερδίση την δε ψυχήν αυτού απολέσας η ζημιωθείς ;» Τι σημασίαν δηλαδή έχει εάν κερδίσωμεν όχι μόνον την ζωήν μας αποφεύγοντες τον μαρτυρικόν θάνατον χάριν του Χριστού, αλλά και ολόκληρο τον παρόντα κόσμον με όλα τα αγαθά του, κατακριθώμεν όμως

βάσει μικράς η μεγάλης αμαρτίας υπό του θείου Δικαστηρίου; «η τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;» Η αιωνία ψυχή μας είναι ανωτέρα όλου του κόσμου, ώστε ουδέν αντάλλαγμα αυτής υπάρχει!

Ο Κύριος παρουσιάζει εν συνεχεία τον φόβον η την λαμπρότητα του Δικαστηρίου εκείνου, όπου θα δικασθή το πολυτιμότερον, το οποίον έχομεν, η ψυχή μας, ίνα νικήση τον φόβον του επιγείου μαρτυρικού θανάτου και λέγει: «ος γαρ εάν επαισχυνθή με και τους εμούς λόγους εν τη γενεά ταύτη τη μοιχαλίδι και αμαρτωλώ και ο Υιός του ανθρώπου επαισχυνθήσεται αυτόν, όταν έλθη εν τη δόξη του Πατρός αυτού μετά των αγγέλων των αγίων και τότε αποδώσει εκάστω κατά την πράξιν αυτού». Ο Κύριος ονομάζει την γενεάν ταύτην μοιχαλίδα, διότι ζη εν αμαρτία και εν τη αμαρτία ευρισκομένη έχει πάρει διαζύγιον από τον Θεόν. Ο Χριστός θα εντραπή τότε εκείνους, οι οποίοι θα Τον εντραπούν εδώ. Εκείνοι όμως οι οποίοι δεν θα δειλιάσουν εδώ, θα δοξασθούν εκεί. Όσος είναι ο τρόμος των καταδικαζομένων, άλλη τόση θα είναι η δόξα των αμειβομένων εκεί, όπου έκαστος θα αμειφθή δικαίως.

Ο Κύριος περιγράφει εκτενέστερον το Δικαστήριον εκείνο και λέγει: «αμήν λέγω υμίν, ότι εισί τίνες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσονται θανάτου, έως αν είδωσι τον Υιόν του ανθρώπου, την βασιλείαν του Θεού εληλυθυίαν εν δυνάμει». Περί τίνος πρόκειται ενταύθα; Ιδού! 'Η μέλλουσα κρίσις θα γίνη κατά το τέλος του κόσμου. Η εποχή εκείνη ως λίαν απομεμακρυσμένη δεν θα ίδη ουδένα εκ των ζώντων τότε Αποστόλων. Αλλά η Μεσσιανική εποχή και επομένως και το Μεσσιανικόν θείον Δικαστήριον εκτείνεται από της εποχής του Κυρίου μέχρι τέλους κόσμου. Δύο μεγάλαι δίκαι και καταδίκαι θα λάβωσι χώραν κατά την Μεσσιανικήν ταύτην περίοδον. Η μία αφορά την δίκην και καταδίκην της Ιερουσαλήμ και κείται εις την αρχήν της Μεσσιανικής περιόδου ταύτης. Η πρώτη είναι εικών της δευτέρας. Η πρώτη δίκη και καταδίκη είναι η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, ήτις έγινε το 70 μ.Χ. Κατά την καταστροφήν ταύτην έζων τινές των Αποστόλων και εκ του λαού του παρευρισκομένου μετά του Ιησού. Κατά ταύτην ήλθεν «η Βασιλεία του Θεού εν δυνάμει», διότι εφάνη η θαυματουργική δύναμις του Αρχηγού της Εκκλησίας καθ' όσον η μεν Ιερουσαλήμ κατεστράφη τιμωρηθείσα, η δε Εκκλησία του Χριστού, εξηπλώθη εις ολόκληρον τον κόσμον. Μικρά είναι η δύναμις αύτη της βασιλείας του θεού; Κάθε άλλο!

Ιδού το τρομερόν δικαστήριον, η άλωσις της Ιερουσαλήμ! Επομένως, λέγει ο Κύριος, νικήσατε τον φόβον του μαρτυρικού θανάτου χάριν εμού, με τον φόβον του μέλλοντος τρομερού δικαστηρίου, το οποίον θα γίνη πέραν του κόσμου τούτου και του οποίου εικών είναι η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, της οποίας τινές εξ υμών των Αποστόλων και παρισταμένων θα γίνετε αυτόπται μάρτυρες.

Θ ε μ α: « Ο Σταυρός του Κυρίου και ημών»

Ενταύθα ο λόγος είναι περί του Σταυρού του Χριστού και ημών.

Και Α. Ο Σταυρός του Χριστού. Τρία πρόσωπα είναι σπουδαία ενταύθα. Ο Χριστός, ο Απόστολος Πέτρος και ο Διάβολος. Ο Χριστός και ο Πέτρος είναι τα αγιώτερα πρόσωπα εις την γην και τον Ουρανόν. Ο Διάβολος είναι το βρωμερώτερον πρόσωπον εδώ και εις τον άλλον κόσμον. Ο Χριστός ονομάζει τον Απόστολον Πέτρον Διάβολον! Πόσον τρομερόν είναι το πράγμα, αν σκεφθώμεν, ότι ο Απόστολος Πέτρος ωνομάσθη διάβολος, διότι δεν ηθέλησε να σταυρωθή ο Χριστός από αγάπην του προς Αυτόν. Ονομάζει δε ο Χριστός τον Απόστολον Πέτρον διάβολον, διότι είχε μεγάλην επιθυμίαν να σταυρωθή, ίνα εξιλεώση ημάς έναντι του Πατρός του διά.το προπατορικόν αμάρτημα του Αδάμ. Ερωτάται όμως. Διατί έχει τόσην επιθυμίαν να σταυρωθή ο Χριστός, ώστε ονομάζει τον Απόστολον Πέτρον διάβολον και δεν συγχωρεί το αμάρτημα μας διά λόγου, αλλά δι' αίματος σταυρικού; Ιδού! Με τον σταυρικόν θάνατον του Χριστού φαίνονται δύο αντίθετα πράγματα του θεού και του ανθρώπου.

Πρώτον του Θεού. Διά του σταυρικού θανάτου φαίνονται η αυστηρότης της θείας δικαιοσύνης και η θεία ευσπλαγχνία. Η Δικαιοσύνη του! Δεν ήτο άλλος καταλληλότερος τρόπος εκφράσεως της θείας δικαιοσύνης εν τη υψίστη αυστηρότητι παρά διά μίαν μόνην αμαρτίαν των πρωτοπλάστων και εκείνην προ χιλιάδων ετών και κατά πρώτην φοράν γενομένην και εις μορφήν μικράς βαρύτητος - βρώσις απηγορευμένου καρπού! - να υποστή ο μονογενής Του Υιός την εσχάτην των ποινών, τον θάνατον και τούτον εν τη ατιμωτική και πολυωδύνω μορφή του σταυρού! Αλλά ταυτοχρόνως δεν υπάρχει καλλίτερος τρόπος εκφράσεως της θείας ευσπλαγχνίας προς τους αμαρτωλούς από του να μη πάθη τίποτε από την ποινήν ταύτην ο αμαρτήσας άνθρωπος αλλά ο αναμάρτητος Ιησούς, ημείς δε να σωζώμεθα δωρεάν ουχί διά λόγου, αλλά διά του αίματος του σταυρωθέντος Ιησού. Ώστε με τον σταυρικόν θάνατον Του ο Χριστός έδειξε την αυστηρότητα της θείας δικαιοσύνης κατά της αμαρτίας και την μεγάλην Του αγάπην προς τους αμαρτωλούς.

Πόσον επιτυχής και ανάγλυφος είναι ο τραγικός συνδυασμός των δύο ιδιοτήτων

του Θεού δικαιοσύνης και αγάπης εν τω σταυρώ!

Δεύτερον. Του ανθρώπου: Ο Σταυρός όμως του Κυρίου συνδυάζει και ζυγίζει και δύο άλλες αντιθέσεις, αίτινες υπάρχουν εις τον άνθρωπον, την βρωμιά του και το μεγαλείον του. Βρωμιά είναι αι αμαρτίαι του και μεγαλείον του είναι η αξία της ανθρωπίνης ψυχής. Πόσον βαρεία είναι και τι ζυγίζει η αμαρτία, μία ζυγαριά μόνον ηδύνατο να τα ζυγίση, ένας μεγάλος ζυγιστής ηδύνατο να κρατήση εις το χέρι του την ζυγαριάν αυτήν και ειδικά δράμια έπρεπε προς τούτο να ευρεθώσι. Και αυτά είναι: Ζυγός μεν ο Σταυρός, ζυγιστής ο θεάνθρωπος Ιησούς και δράμια το αίμα Του! Δεν υπάρχει βαρύτερον πράγμα από τον σταυρόν, δεν υπάρχει δυνατώτερος απότόν Θεόν. Δεν υπάρχουν ελαφρότερα δράμια, ώστε να ζυγίζουν και τα ελάχιστα βάρη, βαρύτερα δράμια, ώστε να ζυγίζουν μεγάλα βάρη από το αίμα του Χριστού. Και τα τρία αυτά εζύγισαν την μίαν, την πρώτην την προ χιλιάδων ετών αμαρτίαν και εχύθη τόσον και τοιούτον αίμα. Πόσον βαρεία είναι η αμαρτία!

Αλλά ο σταυρός δηλοί και την αξίαν της ανθρωπίνης ψυχής. Ιδού πως! Προκειμένου να καθαρίσωμέν οιονδήποτε ύφασμα εξετάζομεν πόσον θα μας στοιχίσουν τα καθαριστικά. Επομένως από την αξίαν του καθαριστικού μέσου εξάγεται η αξία του καθαριζομένου υφάσματος. Και εδώ καθαρτήριο μέσον είναι το αίμα του Χριστού. Καθαριζόμενον πράγμα η ψυχή μας. Άπειρη είναι η αξία του αίματος του Χριστού; Άπειρη είναι και η αξία της ψυχής μας. Ωστε ιδού ο σταυρός δεικνύει το βάρος της αμαρτίας, την αξίαν του ανθρώπου! Επομένως ο σταυρός δηλοί πόσον δίκαιος και αγαθός είναι ο Θεός, πόσον βάρος έχει η αμαρτία και αξίαν ο άνθρωπος!

Β.' Οι ιδικοί μας σταυροί ; Το ίδιον και ούτοι φανερώνουν: Την αγάπην και δικαιοσύνην του Θεού, την αξίαν και την βρωμιάν μας. Και συγκεκριμένως. Έχεις και συ τα σταυρουλάκια σου. Πτωχείαν, ασθένειαν, γείτονα κακόν, νοικάρην οχληρόν, αδελφόν και συγγενή ιδιότροπον, άνδρα η γυναίκα τύραννον, φίλον συκοφάντην, συνάδελφον κουτσομπόλην η υβριστήν, κ.λ.π. Μέσα εις αυτά θα φανή η αγάπη και η δικαιοσύνη του Θεού η αξία σου και η βρωμιά σου. Πράγματι! Πότε ο Θεός θα δείξη την αγάπην Του προς εσέ; Όταν είσαι πτωχός, ασθενής, όταν έχεις γείτονα οχληρόν, όταν αδικήσαι από τον άνδρα σου, την γυναίκα σου, τον φίλον σου, τον συνάδελφον σου. Όταν δεν αδικήσαι, δεν υπάρχει λόγος να εκδηλωθή τόση αγάπη του Θεού! Πότε συ χαιδεύεις το μάτι σου, το χέρι σου, το πόδι σου; Όταν έχη πληγήν τινα. Πότε η μητέρα φιλεί το παιδί της και εκδηλοί την αγάπην της; Όταν ασθενή. Το ίδιον κάμνει και ο Θεός προς ημάς, όταν υποφέρωμεν.

Εις τους σταυρούς μας δεν φαίνεται μόνον η αγάπη Του αλλά και η δικαιοσύνη Του. Πόσοι από τους σταυρούς αυτούς είναι τιμωρία μας! Σε κουτσομπολεύει αυτή, διότι και συ κάποιον άλλον κουτσομπολεύσες. Σε συκοφαντεί εκείνος, διότι και συ

εις κάποιον λόγον συκοφαντίας εξετόξευσες.. Είσαι ασθενής; Αποκλείεται, ώστε από των πολλών σου αμαρτιών να ασθενή το σώμα; Είσαι πτωχός; Αποκλείεται η τεμπελιά, η σπατάλη να σ' έφερον εις το σημείον αυτό; Είναι τύραννος ο άνδρας σου; Που ξέρω αν τον βασανίζης και συ με τους ιδικούς σου γυναικείους τρόπους; Είσαι εν τάξει, εις αυτά και αδικείσαι; Αι, τότε θα εκδηλωθή η αγάπη του Θεού προς σε.

Αλλά εις τους σταυρούς αυτούς φαίνεται η βρωμιά μας και η αξία μας επάνω εις την πίεσιν της αδικίας, της συκοφαντίας, της πτωχείας, της ασθενείας, θα ξεράσης ο,τι έχεις μέσα σου κατά του γείτονα σου, του ιδιοκτήτου σου, του νοικάρη, του φίλου, του συναδέλφου σου, της φίλης. Τότε θα δείξης και το μεγαλείον της ψυχής σου διά της υπομονής εις την πτωχείαν και νόσον, διά της μεγαλοκαρδίας σου εις τους συκοφάντας σου, διά της σιωπής εις τας εξάψεις του θυμού του ανδρός σου, διά της συγγνώμης σου προς τους βλάψαντάς σε, γενικώς διά της προσπαθείας σου να ρίπτης νερό και όχι λάδι στη φωτιά. Ιδού και οι δικοί μας σταυροί, καθρέπται της αγάπης και δικαιοσύνης του Θεού, της βρωμιάς και του μεγαλείου μας! Ιδού διατί ο Χριστός τόσον πολύ επεθύμει να σταυρωθή, ώστε να είπη τον Πέτρον, όστις του συνέστησε, να μη σταυρωθή, Διάβολον. Ιδού διατί συνέστησεν, ότι πρέπει να προσέχωμεν εις τους σταυρούς μας, ώστε να υπομένωμεν αυτούς

Παράδειγμα σπουδαιότατο και εικών φωτεινοτάτη, πόσον η θλίψις, εξαγνίζει τον άνθρωπον και αναδεικνύει, τον θεόν, είναι όχι μόνον των αγίων, οι οποίοι διά των βασάνων εξελαμπικαρίσθησαν ως χρυσός εν χωνευτηρίω, αλλά και κατά τον κατακλυσμόν. Κατά τον κατακλυσμόν δηλαδή του Νώε, όσον ο κατακλυσμός εμεγάλωνε, τόσον η κιβωτός των 8 δικαίων ψυχών ανυψούτο εις υψηλότερον ύψος. Όσο περισσότεροι ασεβείς επνίγοντο, τόσον η κιβωτός της σωτηρίας των δικαίων ήγγιζε προς τον Ουρανόν. Το γεγονός τούτο είναι εκφραστικωτάτη εικών της δικαιοσύνης του θεού προς τους αμαρτωλούς, αγάπης Του προς τους δικαίους και δείγμα της ανθρωπίνης βρωμιάς, αλλά και αξίας, αφού 8 άνθρωποι εσώθησαν μέσα εις τόσην κοσμοχαλασιά.

Μια απορία. Είπεν ο Χριστός τον Απόστολον Πέτρον Σατανάν. Επομένως επιτρέπεται και ημείς να είπωμεν τον άλλον Σατανάν η να. διαβολοστείλωμεν άλλον, άνθρωπον; Απαντώ. 1) Ο Χριστός θα στείλη εις τον Διάβολον κατά την μεγάλην Κρίσιν, εκείνους, οι οποίοι ειργάσθησαν αυτόν διά του «υπάγετε απ'εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού». Επομένως ο Χριστός έχει δικαίωμα να στείλη ανθρώπους, υπηρέτας του Σατανά, εις τον Σατανάν, διότι η παγγνωσία του γνωρίζει αν ο Α είναι διάβολος ή αξίζει να πάη εις τον διάβολον, ενώ ημείς ούτε γνώσιν ούτε

δικαίωμα έχομεν. 2) Ο Χριστός είπε τον Απόστολον Πέτρον Σατανάν, διότι του είπε να μη σταυρωθή. Συ όμως λέγεις τον άλλον Σατανάν, διότι σε σταυρώνει. Πόση διαφορά!

Πηγή: agiazoni.gr